KOKORSKÉ NOVINY

ROČNÍK XVII ČÍSLO 4 SRPEN 2015

OBČASNÍK PRO OBČANY KOKOR A NEJEN PRO NĚ

ÚVODNÍK

V samotném závěru června si na sucho už stěžovat nemůžeme. Brambory i chmel dostaly svoje a jeden z kokorských hospodářů hlásí na faceboku předpoklad dobré úrody. Tak věřme, že se to vyplní, Je to dobré nejen pro zemědělce a zahrádkáře, ale i pro nás všechny. Počasí budeme v KN sledovat samozřejmě až do poloviny srpna, do vydání nového čísla našich novin.

Do červnového čísla se nám všechny připravené články nevešly a to je z jednoho pohledu dobře. Využijeme je v tomto čísle v srpnové „okurkové sezóně“ (budou to témata ze základní školy, o jednom mladém malíři a jednom mladičkém karatistovi, který se z Kokor probojoval až na mistrovství světa do Japonska).

Velmi smutné ovšem je, že titulek z první strany Nového Přerovska z 26. 6. nám připomíná odvrácenou stranu naší společnosti z blízkého Tovačova. „Manželé byli zavražděni, zabil je vnuk. A to bolí a je to už opravdu blízko. A ještě k tomu drogy.

Počasí prvního prázdninového týdne přineslo také prázdninové letní počasí. Slunečno, denní teploty dosahovaly tropické hodnoty 30°C a překračovaly tuto hodnotu o několik °C. Vedra přes třicet však dlouho nevydržela a už před polovinou měsíce v předstihu platilo: „Svatá Anna chladno z rána“ a ve stejném, zhruba čtrnáctidenním předstihu se sklízel i česnek, mimochodem velmi pěkný a zdravý.

Pozornost a zamyšlení vzbudily i titulky z Přerovského a hranického deníku z 10. července: **„Krčmaň (si) zoufá. Čtyřproudovka na Přerov? Začnou za pět let.** Autorka uvádí, že obyvatelé Krčmaně už odmítají snášet až dvacet tisíc aut denně (podobná situace je i v Kokorách) a volají po urychleném vybudování obchvatu, píšou petice, podepřené zastupitelstvem a směrované k ministerstvu dopravy, vládě a premiérovi. Dvoumiliardová investice, píše Deník, se však týká jen úseku R 55 **Olomouc -** Kokory. Úsek však končí na mapě v poli zhruba na úrovni odbočky ze stávající silnice I/55 směrem na Nelešovice. Na internetu se objevil téměř shodný materiál z Olomouckého deníku. Starší materiál na obdobné téma se týká úseku Kokory - Přerov, diskuze zde doporučuje stavbu obou úseků – tedy obchvaty Krčmaně, Kokor a Rokytnice současně s některými protihlukovými stěnami a napojením na další silniční síť. Konkrétní řešení našeho „kokorského úseku“ se mění před očima našich občanů již dlouhou řadu let a tak rádi přijímáme alespoň oficiální informaci ze 14. 7 2015, kdy byl pro úsek D1 Lipník Přerov „položen základní kámen“ za přítomnosti členů vlády, starostů a odborných kruhů.

Stavba zahrnuje kromě hlavní trasy také napojení a částečné přeložky silnic I/55 Kokory–Přerov, II/436 Čekyně–Přerov, II/437 Dolní Újezd–Lipník nad Bečvou–Trnávka a několika silnic III. třídy. V trase jsou situovány čtyři mimoúrovňové křižovatky a součástí stavby je i velká oboustranná odpočívka a také 24 mostů. O průběhu stavby budeme informovat naše čtenáře i na naší místní úrovni., zejména o úsecích, ve kterých se bude vyskytovat slovo Kokory.

(Materiály k tomuto tématu nám zaslal z Prahy po internetu také Mgr. Aleš Bittner, který před léty v Kokorách učil).

A ještě počasí kolem poloviny července a dále. Sucho, sucho sucho a vedro, které dosáhlo 22. července 38°C a na čidle malé meteostanice v redakci dokonce 45 °C. Další den se trošku ochladilo a také trochu zapršelo. Zaplať Pánbůh za to, ale někde to není ani poznat. Vedra pak pokračovala i v prvním a druhém srpnovém týdnu, počet tropických dnů a tropických nocí se neustále zvyšoval. Absolutní sucho, přes den neoficiálně až 38 °C, ale pozor, v noci, kdy už mělo být podle kalendáře chladněji, o půlnoci 28°C a ráno 22°C. To jsou rekordy, o které není co stát. Že by to globální oteplování přece jen fungovalo? Kolem hodů přece jen sprchlo a to bylo dobře. A po hodech lilo. Snad se tropy už nevrátí.

Změna v tiráži na poslední straně byla provedena na základě metodického pokynu odboru kultury Olomouckého kraje. Kš

Areál Sokolovny, velká akce, úspory energie. Foto Jan Zlámal

Kde stojí fotograf, uhádne snadno většina místních čtenářů.

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Usnesení ze zasedání Zastupitelstva obce Kokory konaného dne 17. 6. 2015

Zastupitelstvo obce schvaluje

- ověřovatele zápisu Mgr. Janu Mederovou a Pavla Poučenského
- program zasedání zastupitelstva obce
- povolení výjimky z nejnižšího počtu žáků v Základní škole Kokory v rozsahu 138 žáků dle § 23 zák. č. 561/2004 Sb., a ve znění pozdějších předpisů pro školní rok 2015 až 2016, zároveň se Obec Kokory zavazuje uhradit zvýšené výdaje nad výši stanovenou krajským normativem na vzdělávací činnost
- povolení výjimky z nejvyššího počtu žáků v Mateřské škole Kokory v rozsahu 25 dětí v každém oddělení dle § 2 Vyhlášky o předškolním vzdělávání č. 14/2005 Sb., ve znění č. 214/2012
- Rozpočtové opatření č. 2/2015
- údržbu a kontrolu funkčnosti vpusti u Drozdového, u silnice I/55 pracovníky Zemědělského družstva Kokory

Zastupitelstvo obce bere na vědomí

- plnění usnesení z minulého zasedání
- došlou poštu
- informace o usnesení Rady obce Kokory a všeobecné informace

- majetkoprávní záležitosti
- informace ke stavebním záležitostem

Hana Zittová starostka obce

Vyvěšeno 24. 6. 2015 a posléze sejmuto z obecní úřední desky v souladu s platnými předpisy:

STAVEBNÍ AKTIVITY Z ROZPOČTU OBCE

V současné době je ukončena výměna podlahové krytiny v pěti třídách základní školy. Byla provedena výmalba učeben a oprava výdejního okénka v jídelně školy. Nově jsou natřené herní prvky v zahradě mateřské školy. Intenzívně probíhají přípravy podkladů k žádosti o dotaci na výstavbu kanalizace a ČOV Kokory, výzva by měla být zveřejněna na podzim letošního roku. Další významnou akcí bude přechod pro chodce k poště, kde se nám již podařilo získat pravomocné stavební povolení. Opět po důkladné přípravě podkladů budeme na podzim žádat o dotaci ze Státního fondu dopravní infrastruktury. Administrativní příprava je náročná a pro občana neviditelná, ale jedině na základě dobré připravenosti se nám může podařit získat alespoň část finančních prostředků z dotací, abychom mohli začít s realizací plánovaných stavebních děl.

Starostka

NAROZENÍ DĚTÍ :

V průběhu letních měsíců června a července 2015 přibyli k obyvatelům naší obce dva chlapci.

27. 6. se narodil Filip Horák
31. 7. se narodil Jaromír Kainar.

Srdečně vítáme nové občánky mezi nás. Ať rostou ve zdraví a pokoji ke spokojenosti rodičů i spoluobčanů.

UZAVŘENÍ SŇATKU

Na 2. 9. 2015 plánují uzavření sňatku manželského pan **ROSTISLAV HENČL a paní MILENA BARANOVÁ.**

VÝZNAMNÁ VÝROČI

Sedm kokorských seniorů dosáhne v průběhu září a října 2015 věku 80 a více roků. Všem přejeme hlavně zdraví a další spokojené stáří mezi svými rodinami a spoluobčany.

1. 9. oslaví kulatých 80 let pan Jan Hrouzek
8. 9. dosáhne paní Marie Veselská věku 89 let
9 . 9. dovrší pan Antonín Bluma věk 81 roků
14. 10. se dožívá věku 84 let paní Jarmila Kubáčková
16. 10. oslaví kulaté 80. narozeniny paní Jiřina Jiříková
23. 10. dovrší polokulatých 85 roků pan Zdeněk Ministr
28. 10. dosáhne věku 83 roků pan Karel Miklík

Oslavenci (povětšinou kokorští rodáci) se zapsali, každý svým způsobem, do života obce svou společenskou, uměleckou, sportovní i pracovní činností a zanechali tak za sebou v životě obce Kokory výraznou stopu. Za to jim patří zasloužené poděkování.

ÚMRTÍ OBČANŮ

Dne 24. července 2015 nás opustila paní Anna Ministrová.
Dne 12. 8. zemřela paní Ludmila Mazurová.
Dne 15. srpna zemřel v Přerově kokorský rodák a člen Sokola Kokory pan Vladimír Vacek ve věku 93 roků.

Čest budiž jejich památce, nechť odpočívají v pokoji.

POZVÁNKA

Mikroregion Dolek pořádá 12. ročník cyklistického závodu a vyjížďky " OKOLO MIKROREGIONU DOLEK"

Tento tradiční závod se koná 12.září 2015. Ostatní informace týkající se organizace tohoto závodu budou zveřejněny na plakátech.

POZOR : Sběr nebezpečného odpadu proběhne dne 10. 10. 2015 na točně u Zmrzlíkového. Přehled sbíraných odpadů je zveřejněn na úřední desce.

ZE ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÉ ŠKOLY KOKORY

SOUTĚŽ HYMNA NAŠÍ KOKORSKÉ ŠKOLY

Článek o jarních aktivitách žáků se nám do červnového čísla KN nevešel, i když obrázek z práce poroty byl hned na 1. straně. Na hymnu, která z uvedené soutěže vzešla, jsme zvědavi. Snad se najde příležitost, abychom si ji v podání „školního sboru" někdy poslechli. Ale teď už opožděné předprázdninové texty.

V dubnu jsme vyhlásili školní soutěž Hymna naší školy. Každá třída dostala za úkol sestavit na známou melodii vlastní text o životě ve škole a celý kolektiv ji měl zazpívat na soutěži (případně s hudebním či rytmickým doprovodem). Cílem bylo vybrat nejlepší z nich nebo vytvořit hymnu kombinací oceněných textů. Termín dokončení textů a nácviku melodie jsme stanovili do 1. 6. a datum konání soutěže na 5. června. A jak realizace nápadu s hymnou dopadla? V 9:00 hodin jsme se všichni sešli ve školní jídelně. Zasedla porota složená z žáků: Adam Chovanec (7. třída), Lucie Mandrholcová (9. třída), Veronika Růžičková (8. třída), Tereza Vašutová (5. třída) a pedagogů: Olga Plaskurová, Irena Svozilová, Miroslava Medříková, Martina Pešáková. Sčítání bodů měl na starost Vojta Novosád (9. třída). Soutěží provázely zkušené moderátorky z 9. třídy – Venda Procházková a Veronika Kubíčková. Porota měla velmi těžký úkol, úroveň vystoupení všech tříd byla vysoká. Co všechno se hodnotilo? Text – nápaditost, vtip, kvalita, rýmy, výběr melodie – přiměřenost věku, vhodné spojení s textem, zpěv – pěvecký projev, provedení – doprovod rytmický, taneční, hudební, originalita, celkový dojem z vystoupení třídy - délka písně apod. Čas, který potřebovala porota ke stanovení pořadí vyplnili žáci školy programem se zpěvem, tancem, hrou na flétnu, recitací.

A jaké bylo vyhodnocení ?

I. stupeň - I. místo – 3. třída, II. – 2. třída, III. místo – 1. třída
II. stupeň – I. místo – 9. třída, II. místo – 7. třída, III. místo – VIII. třída .

Mgr. Marie Kondlerová

OLYMPIJSKÝ BĚH

24. 6. v 10. 00 hodin se „rozběhla" naše škola. Stala se součástí největšího běžeckého dne v České republice, který zajišťoval Český olympijský výbor. Vytyčená trasa začínala za mostkem a končila před mateřskou školou. V celkovém pořadí zvítězil Jan Majárek (8. třída), 2. místo obsadil Vilém Temlík (9. třída) a o 3. místo se dělili žáci 7. třídy – Adam Chovanec a Tomáš Válek. Z žáků 1. – 3. třídy byl nejrychlejší Adam Zicha (2. třída), Adam Horák (1. třída) a Jakub Matýsek (2. třída). Ze 4. – 6. třídy první místo obsadil Ondřej Marek, druhé Miroslav Telíšek a třetí Filip Pochyla (žáci 6. třídy).

Mgr. Marie Kondlerová

PŘÍRODOVĚDNÝ JARMARK

V pátek 19. 6. 2015 si udělali žáci druhého stupně výlet za poznáním. Vydali se na Přírodovědný jarmark, který se konal již tradičně v prostorách Přírodovědecké fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Pořadatelé připravili pro návštěvníky 70 stanovišť, u kterých bylo možné si vyzkoušet nejrůznější aktivity přírodovědného zaměření. Děti se tak mohly zúčastnit např. experimentu s tekutým dusíkem, pracovaly s laboratorní pipetou, nakoukly do mikroskopu, ujasnily si na modelu čelisti

techniku správného čištění zubů, poznávaly rostliny a bylinky, zkrátka, na své si přišel nejeden přírodovědný nadšenec. Nechybělo ani sportovní vyžití. Za splněné úkoly sbíraly děti razítka a nakonec byly odměněny drobnostmi. Výlet do světa fyziky, chemie a dalších důležitých oborů nás mile překvapil a přinesl spoustu poučení i zábavy.

Mgr. Miroslava Medříková

Příprava na běh Fota archiv školy

Tak jaké bude to vysvědčení?

SLAVNOST VYSVĚDČENÍ

29. června v 16. 00 hodin se školní jídelna zaplnila rodiči žáků 9. třídy. Přišli na tradiční slavnost posledního vysvědčení. Slova se ujala paní učitelka Mgr. Jitka Vystavělová, která mluvila o své třídě, jak ji poznala za celou dobu od 6. třídy. Slavnost doprovázela vynikající power pointová prezentace, která jednotlivé žáky i celou třídu prezentovala. Naši nejstarší žáci se loučili zpěvem a samozřejmě poděkováním. Písně už na slavnostech vysvědčení „deváťáci“ zpívali, ale tato třída byla mimo jiné i třídou tančící a tak na závěr slavnosti vysvědčení zatančili na školním dvoře. A co bude dál?

Všech 14 žáků bylo přijato ke studiu v maturitních oborech:

- 6 chlapců bude studovat na Střední průmyslové škole v Přerově
- 2 chlapci na Střední zemědělské škole v Přerově
- 2 dívky na Gymnáziu J. Škody v Přerově
- 1 dívka na Gymnáziu J. Blahoslava a Střední pedagogické škole v Přerově
- 1 dívka na Gymnáziu Jiřího Wolkera v Prostějově
- 1 dívka na Střední škole zemědělské a zahradnické v Olomouci
- 1 dívka na Obchodní akademii a Jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky v Přerově.

S absolventy Základní školy a Mateřské školy Kokory se také rozloučila celá škola 30. června na společném setkání, kde jim třídy přednesly své zdravice – přání a loučení. Věřím, že stejně jako předcházející absolventi se k nám vracejí, budou přicházet i ti letošní, pochlubit se svými úspěchy nebo si jen popovídat. Mgr. Marie Kondlerová

Poslední taneček na školním dvoře za dohledu rodičů.

Poznáte toho svého olympijského běžce?

HUSOVY STOPY

Naše škola se zapojila do vzdělávací kampaně – Husovy stopy. Nalepili jsme je na podlahu chodeb školy společně s husou. Proč s husou? Husí stopy Jana Husa ukazují na určitou symboliku, kterou on sám často a rád používal, když o sobě mluvil jako o hloupé huse. Například napsal, že ačkoli je husa pták domácí, hloupý a nelétavý vysoko, přesto se nedal zastrašit klatbou a začal létat. A kvůli jeho odvážnému příkladu začali létat i jiní ptáci, kteří se do té doby neodvážili vzlétnout.

Učení a hodnoty, které vyznával a pro které žil i zemřel, dodnes ovlivňují celé národy i společenství. Odkaz Jana Husa žije 600 let mezi námi. V průběhu měsíce června jsme si tak připomínali stopy – hodnoty, které nám zanechal:

víra pravda čistota duše svoboda důstojnost odvaha úcta pokora odpuštění radost láska věčnost.

Tato slova vyvolávají různé představy a emoce, proto jsme se snažili je žákům přiblížit. Mgr Marie Kondlerová

DOPRAVA V KOKORÁCH OČIMA „DEVÁŤÁKŮ“
Statistika jako projekt žáků 9. třídy. (Na rozloučenou)

V rámci předmětu ICT (informační a komunikační technologie) se žáci 9. třídy ke konci školního roku věnovali také výzkumu dopravní situace v Kokorách. Statistické měření

prováděli 3. 6. dopoledne v čase 7:55 – 8:25 hodin a 27. 5. odpoledne od 14:20 do 14:50 hodin. Sledovali: frekvenci dopravy, počet cestujících ve vozidle, barvy aut, značky aut, rychlost vozidel, typy dopravních prostředků, činnost řidičů za volantem, pohlaví a přibližný věk řidičů. Z výsledků šetření sestavovali tabulky, grafy, diagramy. Zjistili, že obcí projede za 30 minut 550 až 600 vozidel, tj. průměrně 20 vozidel za 1 minutu, každé 3 sekundy 1 vozidlo. Většina osobních aut (79 %) je obsazena pouze řidičem, jízda tudíž není ekonomická. Nejoblíbenější barva aut je bílá, potom stříbrná a černá. Nejčastější značkou aut na našich silnicích je ŠKODA. Dále jim radar, který hlídá rychlost v obci ukázal, že většina řidičů ji dodržuje, nejrychleji jela sanitka 70 km za hodinu. Za volantem převažují muži – řidiči (dopoledne 530 mužů, 66 žen, odpoledne 293 mužů, 65 žen). Věk řidičů není rozhodujícím faktorem, neboť nepřevládá žádná věková kategorie. Z činností za volantem pro zajímavost uvádím, že dopoledne 10 a odpoledne 14 řidičů telefonovalo, se sluchátky řídili dopoledne 4, odpoledne 6. Během výzkumu někteří kokorští občané projevili zájem o zjištění žáků a seznámení s výsledky. Tato akce kolem dopravní situace ze strany školy není zdaleka první a určitě ani poslední. Mgr. Marie Kondlerová

NA NÁVŠTĚVĚ U „ PRIESSNITZE“

Členky kokorského klubu „ŽENŠEN“ (ženy - šenioři) se rozhodly vycestovat za zážitky a trochu si oddechnout. Vyjely jsme ranním autobusem z Kokor směr Jeseník v počtu devíti účastnic patřičně výletně vybavených a naladěných.

Hned za Olomoucem (lidově užívaný tvar) jsme projížděly krásnou krajinou- lesy, louky, pastviny se stády krav, koní i oveček, obdivovaly jsme pěkné vesničky a městečka. V konečné stanici Jeseník jsme poseděly při dobré kávě na klasickém náměstí a plánovaly další postup. Na cestu do Priessnitzových lázní jsme se rozdělily na dvě skupinky. Ta sedmičlenná, chtivá zdravého pohybu se vydala pěšo, po silnici, která, stejně jako parno, prudce stoupala. Druhá (dvoučlenná) skupinka se moudře rozhodla pro vyhlídkovou jízdu novou lázeňskou atrakcí – dřevěným silničním vláčkem. V závěru jízdy jsme pak přehřátým turistkám noblesně zamávaly. Sešly jsme se v oblíbené restauraci Silesia. Posíleny obědem a pivem jsme pak vyrazily k vyhlášeným pramenům. Původně plánované rozhledy z vyhlídkové věže Sanatoria Priessnitz nebyly možné a tak jsme se kochaly výhledem na Hrubý Jeseník, Praděd s rozhlednou, Obří skály, Šerák s Jiřího chatou.

Poseděly jsme na otáčivých lavičkách nad bylinkovou limonádou u Jubilejní vily, zhodnotily jsme pěkně udržovanou kolonádu zvanou „kolečko bláznů, postály jsme před 350 let starým stromem „Skřítek“ a z terasy na kolonádě jsme poznaly i rozhlednu Zlatý Chlum. A pak vzhůru do Balneoparku! Tento projekt je financován EU v rámci spolupráce České a Polské republiky 2007 – 2013. Do Balneoparku nás uvádí odkaz a citát Vincenze Priessnitze: „Léčebný účinek vody nemá chlad jako takový, ale teplo, které je studenou vodou následně vyvoláno.“

Balneopark je vlastně taková vodní zahrada, kterou prochází potok z hor s vybudovanou soustavou nádrží a nádržek pro léčbu vodou a relaxaci. Do soustavy patří přírodní lázně pro dolní a horní končetiny, bazének se dnem z oblázků a ledovou vodou, který se prochází, Priessnitzova lavička, na které se v sedě komíhá nohama v ledové vodě a Priessnitzovy střiky-trysky zasazené v kamenném hrazení vždy dvě proti sobě, nižší na nohy a hýždě, vyšší na ramena, paže a záda. Vyzkoušely jsme všechny procedury, kromě masírovacích trysek, neměly jsme plavky. V Balneoparku je také vodopád, vodní plocha, terásky na slunění a cvičení, sprchy, převlékárny a krásné plochy květin.

Příjemně zrelaxované jsme navštívily rekonstruovaný Slovanský pramen, kde voda vytéká z bronzových dlaní

Tu poslední Priessnitzovu proceduru – potnou kůru, jsme si nedobrovolně užívaly po celý den.

Na závěr výletu jsme se občerstvily v kavárně Sofie, stihly jsme i prohlídku Galerie významných osobností uměleckého světa, které lázně navštívily. Rozloučení s lázněmi bylo tradiční – Priessnitzovým bylinkovým likérem

Priessnitzovy metody jsou stále v kurzu. Foto H. Zittová

. Pak už s kopce pěkně dolu, seběhnutí Kalvodovou ulicí k vlakovému nádraží. Nasedly jsme do rychlíku směr Olomouc, který měl, jak jinak, zpoždění kvůli nehodě na trati. Po důkladné léčebné kůře a s dobrou náladou jsme se vrátily k rodinám. Dalším výletům ZA HRANICE VŠEDNÍCH DNŮ zdar!! D.L.

ÚKLID VEŘEJNÉHO PROSTRANSTVÍ

Děkuji všem občanům, kteří provedli předhodový úklid veřejného prostranství před svými domy a předzahrádkami. Dovolte mi jen opět již po několikáté připomenout chovatelům pejsků, aby při vycházkách a venčení svých miláčků nezapomínali také po nich uklízet psí extrementy. Je přece neohleduplné ze strany majitele psa, aby výkaly museli uklízet ti občané, kteří se dobrovolně, bez nároku na odměnu, starají o část obecní zeleně a trávníky. **Starostka**

LESK A BÍDA SEVERNÍ INDIE – POKRAČOVÁNÍ

Příjezdem do největšího indického státu Radžastánu končí minulá kapitola odvážného cestování naší věrné dopisovatelky Zuzany Habáňové. Podívejte se na mapku v obrazové příloze minulého čísla KN, zorientujte se a můžete s autorkou, jejími fotografiemi a Kokorskými novinami putovat dál, po vedrech severní Indie. A může to být třeba ve vašem stinném obýváku i s dodržováním příjemného pitného režimu.

Dvě noci, strávené v ušmudlaném vlaku bez sprchy, nás velmi vyčerpaly. Unavení přijíždíme ráno do „města jezer“, do Udajpuru. Příjemný rikša, který se nás překvapivě nesnaží ošidit o peníze, nám pomáhá najít fajn

ubytování. Zato majitel, lišácký muslim, je rozený obchodník od pohledu. Pokoj nabízí za dvojnásobek ceny. My se ale nedáme, prý nám tedy výjimečně sleví. Pro Vaši představu, hledám vždy velmi levné ubytování, v této kategorii se cena za dvoulůžkový pokoj se sociálním zařízením pohybuje kolem 300 – 400 Kč. Počet hvězdiček je nula. Dostáváme však asi ten nejhezčí pokoj za celou dobu našeho putování. Z balkonu se nám naskýtá krásný výhled na veliké jezero a historické stavby. Dokonce teče i teplá voda. Koupel po dvoudenním trmácení je, neskutečná slast. V příjemné střešní restauraci, relaxujeme, na blankytně modré obloze svítí sluníčko a my se kocháme nádherným výhledem na okolní bílé stavby. Po střechách, balkonech a stromech se prohánějí opice. Jsme snad v nejhezčím a nejčistším městě Indie. Radžastán je pouštní stát, proslavený krásnými maharádžskými paláci. Bylo těžké vybrat, která z čtveřice nejznámějších měst navštívit. Růžové město Džajpur, Džodpur s domy natřenými namodro, čistý bílý Udajpur či zlatavý Džajsalmér?

Barevné označení měst vzniklo podle nátěru staveb a domů ve městech. Volba běloskvoucího Udajpuru a města uprostřed pouště Džajsalméru byla dobrá, I přesto, že to jsou ta nejvzdálenější a nejhůře dostupná města, cesta do každého trvá min 12 hodin. Radžastánská města jsou plná překrásných paláců, venkov je však velmi chudý. Úrodné půdy málo, lidé trpí nedostatkem ovoce, zeleniny, obilí a nejčastější obživu zajišťuje pěstování koz. Jsou zde silně zakořeněné tradice.

Dodnes dochází k domluveným sňatkům, často u velmi mladých dívek (foto autorka). Ještě nedávno přetrvával rituál Satí, dobrovolné či donucené upalování vdov na pohřební hranici manžela. Vláda jej před 28 lety striktně zakázala a poslední případ se stal v jedné malé vesničce v září 1987. Malebné udajpurské uličky překypují zbožím. Po frekventované ulici si to mezi auty, autobusy a cyklisty pochoduje obrovský slon. Atrakce pro turisty, na kterou se nechá nalákat i můj parťák a užívá si pohled na město ze sloního hřbetu. Slon je také symbolem města, vyjadřující štěstí. V hezké stylové restauraci s výhledem, na jezero zkoušíme vynikající fritovanou rýži, skopové a dhál, typický místní pokrm z čočky. Ten mě ale nijak neoslnil. Následující ráno vyrážíme pronajatým autem i s řidičem na výlet do nitra Radžastánu. Krajina je vyprahlá, na svazích skalnatých hor rostou jen suché trnité keře. Projíždíme ponuré vesničky, některé domy vypadají docela obstojně, jiné jsou jen hromady navršeného kamení, místo střechy položené plechy, místo oken igelit. Ženy jsou oděné do tradičních dlouhých sári a působí velmi ostýchavě. Míjíme skupinku mužů, u nohou jim leží zastřelená hyena. Naší první zastávkou je starodávné město Kumbhalgarh.

Uprostřed divokých hor (foto autorka) je ukryta pevnost z 15. století, Mohutné obvodové hradby měří více než 36 km, uvnitř jsou roztroušeny ruiny starobylých chrámů. Několik hodin se mezi nimi procházíme a kocháme krásnými výhledy na okolní krajinu. O pár kilometrů dál v lesnatém údolí navštívíme Ranakpur, kde jsou soustředěny džinistické chrámy. Mezi zajímavými stavbami pobíhá mnoho opic, některé jsou opravdu velmi drzé a agresivní. Očkování proti vzteklině, např. do asijských zemí, se doporučuje především kvůli pokousání opicí. Je lepší se těmto, pro nás roztomilým zvířátkům, vyhýbat. Dle mé zkušenosti jsou asijští psi často velmi hraví a přítulní, samostatně či ve smečkách si běhají po ulicích, na nikoho neútočí, neštěkají a nikdo je neřeší. Večer se v hotelu snažíme objednat lístky na noční autobus, majitel na nás zkouší trik, že jsou vyprodané. Samozřejmě nejsou a po chvíli nám je donese. Z Udaipuru si odnášíme zajímavý zážitek. Každé ráno nás budí hrozný řev a výstřely z pušek. Po vykouknutí z balkonu s údivem zíráme na stále stejnou scénu. Na jezeře pluje starodávná loď, z ní hraje hlasitá indická hudba, muži po sobě střílí z bambitek a skáčou do vody. Celé to vždy trvá asi hodinu. Nakonec zjišťujeme, že se zde natáčí bollywoodský trhák, takový novodobý Sandokan. Pro nezasvěcené: Bollywood je populární filmový průmysl v Indii, (název vznikl spojením slov Bombaj a Hollywood). Produkuje ohromné množství filmů v hindštině, zejména o velké lásce se šťastným koncem. Velmi úsměvné v zemi, kde platí „první přichází manželství, poté následuje láska“, většina sňatků je předem domluveno a novomanžele se nezřídka poznají až na svatbě. Jde především o muzikály, i ve filmech akčních se zpívá a tančí. Pro západního turistu je děj velmi jednoduchý, Indové však své filmy milují. Opouštíme krásný Udajpur a nočním autobusem pokračujeme do nejzápadnější části Indie, do Džajsalméru.

Označení Zlaté město si Džajsalmér opravdu zaslouží. Z pouště Thár se tyčí ve vší své kráse pohádková pevnost. Je celá vystavěna ze žlutého pískovce, který v podvečerním slunci získává zlatavý nádech. Jenže my nemáme moc času obdivovat krásnou orientální pevnost. Tak jak nás všichni upozorňovali, při výstupu z autobusu nějaký chlapík popadne naše krosny, utíká s nimi do pevnosti a my za ním. Proběhne úzké hliněné uličky a zastaví se až u nějakého hotelu. Prý nejlepší ubytování pro nás. Po delším dohadování se nakonec domluvíme na přijatelné ceně. Symbolem města je velbloud a vlastně vše se točí kolem nich. Největší atrakcí, kvůli které jsme tu i my, jsou výpravy na velbloudech do pouště Thár. Baťohy uschovány v hotelu, rychlá sprcha, odvoz džípem za město a už si to kráčíme na velbloudím hřbetě kamsi mezi písečné duny.

Celá skupina se skládá ze dvou průvodců a malého místního chlapce, nás a dvou mladých turistek z Izraele. Vypadá to hrozně idylicky, ale po pár hodinách jízdy jsme všichni rádi, že zastavujeme a připravujeme tábor na přenocování

Na zem se položí rohože, na ně náš spacák, pod hlavu baťůžek nebo cokoliv měkkého.

Naše cestovatelka bude nocovat v poušti. Foto archiv Z. H.

. Průvodce rozdělává oheň a na skromném opráskaném nádobí připravuje čaj, placky čapáti a zeleninové kari. Voda je jen ta, co máme v lahvích, toaleta někde za dunou. V noci slyšíme občasnou střelbu. Jsme jen pár kilometrů od hranic s Pákistánem. Tyhle dvě země se nemají v lásce, těžko říct, kdo střílel. Nad ránem začne pršet. Poprvé za celý pobyt v Indii a zrovna ve vyprahlé poušti. Ale i přesto vše je noc pod nebem, kde září tisíce jasných hvězd, nezapomenutelná. Po návratu do města prozkoumáváme úzké hliněné uličky, malé obchůdky plné koření a různých suvenýrů, poprvé potkáváme krajanky, dvě asi padesátileté cestovatelky z Kladna, v pouštním městě se jim velice líbí. A tady se rozchází naše společná cesta s mým parťákem a já pokračuji sama. Musím se dostat do hlavního města Dillí. Přátelský personál hotelu mě přesvědčují, ať ještě zůstanu a nejezdím do velkého nebezpečného města. Právě tam se teď odehrálo několik znásilnění, které plní titulky místních i světových novin. Já však bohužel odjet musím, abych stihla své letadlo do Prahy. Starostliví mladíci mě tedy dopraví na vlakové nádraží, loučím se s krásným pouštním městem a dlouze mávám vzdalujícím se postavičkám. 17 hodin v plahočícím se vlaku mi zpříjemňuje indický novinář, který mi vypráví spoustu zajímavostí o životě v Indii.

Vítá mě zamračené 16-ti milionové město. Netuším, zda je obloha šedivá kvůli mračnům nebo šílenému smogu z výfukových zplodin. Předměstí je zasypáno odpadky. Jsem velmi unavená, stopnu taxi a jedu přímo do hotelu ve své oblíbené baťůžkářské čtvrti Pahargandž – Hlavní bazar. Ráno mě překvapivě budí sluníčko a jasná modrá obloha. Vyrážím do ulic, protože Dillí je plné krásných historických památek. Pahargandž mám ráda, je to ten pravý indický chaos. Rikšové, auta, cyklisté, potulující se krávy, mezi tím vším se proplétá dav chodců. Pro západního turistu neuvěřitelný zmatek, místní ale mají ve všem dokonalý systém a pořádek. Prodejci na mě povykují a vnucují své zboží, žebráci žebrají, pochybní šarlatáni se snaží věstit z ruky budoucnost. Kdosi mě opět osloví a mé oči spočinou na velmi pohledném mladíkovi. Prý prodává látky a šály z Kašmíru, odkud pochází. Jmenuje se Sami, původem z nádherné oblasti Himalájí, kde roky přetrvává krvavý konflikt mezi indickou armádou a muslimským obyvatelstvem toužícím po samostatnosti. Sami je také velký aktivista za svobodný Kašmír a kvůli svým názorům má časté politické problémy. Vysoký, okatý s ostře řezanými rysy, vypadá jako herec z Bollywoodu a je si toho dobře vědom. Oblečen v přesně padnoucím značkovém oblečení, v ruce nejmodernější dotykový telefon, který snad v Česku ještě ani není na trhu. Je skvělý společník, zábavný a pořád se směje. Nakoupím u něj několik kašmírových šál, Sami zamyká obchod a razíme do města. Jízda indickým metrem je zážitek. Při vstupu mě málem ušlape proud lidí, valí se jako tsunami. Jak by ne, když lístek na metro stojí v přepočtu 2 Kč. Touláme se upraveným parkem v Novém Dillí, až dojdeme k Bráně Indie. 42 m vysoký památník věnovaný 90 000 padlých vojáků indické armády, vypadá jako kopie Vítězného oblouku v Paříži. Často se zde konají různé demonstrace, Sami mi nadšeně ukazuje své fotografie s transparenty v rukou. Místo návštěvy historických památek testují různé pamlsky z okolních stánků, jen tak se procházíme po Dillí, pozorujeme lidi a lidé pozorují nás. Klidný a pohodový den v hektické Indii. Dodnes jsme spolu v kontaktu.

Loučíme se i se slony Foto archiv Z.H.

Taxi míří na letiště a já za sebou nechávám pulsující město. Těším se domů, jsem z této cesty opravdu velmi unavená. Dlouhé noční přejezdy vlakem, otravní prodejci, neustále dohadování o ceně, chudoba a strašná špína. Ale také nezapomenutelné Himaláje, nádherný Tadžmahal, orientem prosycený pouštní Radžastán, usměvaví, upovídaní lidé. Já se opravdu těším, až se sem zase vrátím. Namaste India!!! Z. H.

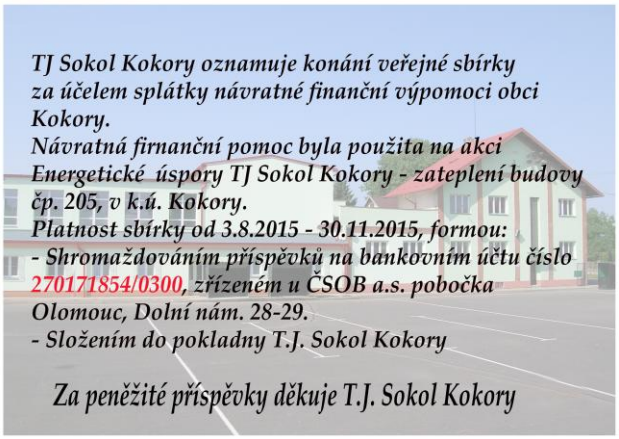
FINANČNÍ SBÍRKA NA POMOC SOKOLOVNĚ

Od února do června 2015 jsme mohli sledovat na sokolovně čilý stavební ruch. Pobočný spolek České obce sokolské, právní subjekt T. J. Sokol Kokory realizoval prostřednictvím Lipnické firmy TRAVEKO, za výrazné pomoci obce Kokory, náročný projekt celkových úprav objektu v rámci získaného dotačního titulu či grantu a dotace Ministerstva životního prostředí a Státního fondu životního prostředí ČR (včetně příspěvku Evropské unie) v rámci operačního programu Životní prostředí. Podrobnější finanční rozpis je uveden v minulém čísle Kokorských novin a bude definitivně upravován až po kolaudaci a celkovém vyúčtování stavby. Příjemce dotace T. J. Sokol Kokory se musel vypořádat s poměrně složitou a náročnou administrativou i finančními a dotačními předpisy**. Aby bylo možno stavbu realizovat, byla nutná a zcela nezbytná pomoc obce Kokory, která byla na tuto velkou akci velkoryse zastupitelstvem poskytnuta ve výši 1, 3 milionů Kč. Stále však chybělo 0,5 milionu Kč, které pak už obec poskytla Sokolu ve formě návratné bezúročné půjčky.** Vklad vlastních prostředků Tělocvičné jednoty Sokol Kokory do projektu byl stanoven a vložen dle dotačních pravidel jako 10% uznatelných nákladů, tedy ve výši 383610 Kč. Jen v souhrnu všech hlavních dotací a podílů obce i T. J. bylo možno stavbu „ufinancovat“ a v termínu dokončit.

Nyní nastal čas získat i pomoc veřejnosti pro splácení půjčky obci Kokory a jednou z forem vedoucích k získání prostředků bylo (také na doporučení zastupitelů) vypsání veřejné sbírky, která by pomohla nevýdělečnému zájmovému spolku, kterým T. J. Sokol je, tuto složitou situaci alespoň částečně řešit. Pro platnost sbírky byl vymezen časový úsek **od 3. 8. do 30. 11. 2015.**

Občané obecně a společně konstatují, že jeden z důležitých objektů obce byl velmi dobře a výrazně zhodnocen a bude moci lépe a důstojněji sloužit tělovýchově a sportu, škole, obci a další

společenské a zejména spolkové činnosti. Věříme, že podnikatelé, spolky, příznivci Sokola i jednotliví občané jako kokorští patrioti do této veřejné sbírky podle svých možností přispějí (někteří již tak učinili) a potvrdí tak ducha společenské soudržnosti a solidarity, který bychom v občanském společenstvu obce Kokory rádi a potěšením zaznamenali. Získané prostředky budou výhradně účelové- pouze pro splácení bezúročné půjčky obci Kokory.

KOKORSKÁ FARNOST - DEVADESÁTÁ LÉTA

Postupným zveřejňováním původní verze historie kokorské farnosti z pera paní Ing. Růženy Jurečkové získávají farníci (a nejen oni) ucelený pohled na život římskokatolické komunity a její duchovní správce i farní kostel a denní starosti praktikujících katolíků a jejich obětavost a vytrvalost. V tomto pokračování se už dostáváme do devadesátých let XX. století. Paní Růžena nás opět provádí i tímto obdobím:

Po svatořečení české princezny Anežky Přemyslovny, které se konalo v Římě 17. listopadu 1989, nastává velká a dlouho očekávaná společenská změna: přežitý socialismus se po svatořečení hroutí a společnost se mění v demokratickou. Přichází svoboda. *Národ, který od pádu Rakousko-Uherska strávil v obou totalitách celkem 47 let v poměru k 24 letům svobody a demokracie, není na nové období připraven. Záhy se neschopnost mnoha lidí zacházet zodpovědně se svou svobodou, promítá ve statistikách policie a soudů. Přes všechny své velké slabiny je přesto demokracie to nejlepší, k čemu lidstvo ve svém vývoji zatím dospělo – ovšem k dobrému fungování potřebuje dobře vychované občany. A to je ve společnosti s deficitem křesťanských hodnot velký problém realizovat.*

Hned začátkem r. 1990 začíná ve farnosti iniciativa nahradit zvony, které za poslední války odvezli němečtí nacisté. *[Později jsou ze strany Německa vyplaceny reparace za všechny zvony zabavené na území bývalého Československa během 2.světové války.]* Farníci mezi sebou ale i od ostatních (i nevěřících) občanů ve všech pěti obcích farnosti sebrali potřebný finanční obnos a díky nabyté svobodě, mohli k jedinému zvonu, který na věži zůstal (výše zmíněný nejstarší zvon „Kristus“), pořídit u zvonařky Marie Tomáškové - Dytrychové v Brodku u Přerova, dva nové zvony. Zvon „Marie“ (300 kg, v ladění C2) celkem za 49 623,-Kč. Druhý zvon „Anežka“ (220 kg, ladění Dis2) v celkové ceně 37 268,-Kč zaplatil Antonín Kolář st. z Kokor č. 108. Tentýž muž sesbíral na oba zvony veškerou potřebnou měď, kterou občané zdarma pro ten účel darovali. Tím se ušetřilo dost peněz. Spolu se závěsným zařízením a novým elektrio-magetickým zvoněním pro všechny tři zvony, novým srdcem pro zvon Kristus a hliníkovými žaluziemi do oken věže, vydali farníci na zvon Maria celkem 89 097,-Kč, pan Kolář st. pak zaplatil za zvon Anežka 37 268,-Kč. *[Zvon Anežka se jmenoval po nejmladší dcerce Antonína Koláře, Anežce, která zemřela šestiletá po pádu a následném přejetí povozem, když jí a její sourozence tatínek vezl z pole domů.]* V neděli 7.října1990 olomoucký generální vikář P. Erich Pepřík slavnostně oba zvony posvětil. Koncem r. 1993 byl z iniciativy Ant. Koláře st. z malé věžičky kostela přemístěn na velkou věž (jako 4. zvon) i zvon sanktusník (používaný též jako umíráček). Celou instalaci zvonu včetně pohonu a elektro-magnetického zvonění zaplatily (v té době už za zesnulého Ant. Koláře st.) částkou 26 981,-Kč jeho děti Marie a Antonín.

Od 1. září 1990 začíná učit náboženství na Základní škole v Kokorách Ing. Růžena Jurečková. Po absolvování katechetického kurzu a udělení kanonické mise ze strany arcibiskupa Fr. Vaňáka umožňovaly nové zákony laikům vyučovat na státních školách. Učila nepřetržitě 16 let až do r. 2006, kdy byla v církvi pověřena vedením Ligy Schönstattských maminek.

Po odchodu sester dominikánek, které při každodenní mši sv. před ranním nástupem do práce doprovázely mši sv. hrou na varhany, začal nástroj rychle ztrácet na kvalitě. Laicky řečeno, měli červotoči přes týden dost klidu na ničení starých dřevěných píšťal. Byly tak proděravěné, že se na ně během r. 1993 už nedalo vůbec hrát. (Fungovaly jen ty ocelové.) Proto vznikla iniciativní skupina farníků ve složení: Metoděj Rygal (tč. starosta obce), Ing. Vladimír Lichnovský (tč. místostarosta obce), Antonín Růžička (důchodce) a Růžena Jurečková (soukromý zemědělec), která začala vzniklou situaci řešit pozváním varhanářů. Jejich posudek zněl: nástroj je na odpis. Nový v tomtéž rozsahu by stál 3 miliony. Tolik peněz bychom nesehnali. Zbývá jediná možnost: pořídit digitální elektronické varhany. Opět se po všech obcích farnosti rozběhla sbírka od domu k domu. Byly osloveny firmy a spolky a mimo Kokory žijící rodáci. Upotřebitelné kovové části byly odprodány do Kroměříže, dřevěné byly spáleny ve farní domácnosti. Od italské firmy Viscount byly zakoupeny dvoumanuálové digitální varhany „Domus 1232“ s 39 rejstříky,1912 píštělemi a 61 zvonky zvonkohry. Samotný nástroj plus 4 reprobedny a 2 zesilovače stály 275 tis.Kč. Nástroj byl nejprve umístěn u bočního oltáře sv. Jana Nepomuckého, teprve po několika měsících byl vyzdvižen a umístěn na vyklizený kůr, na místo původního hracího pultu. Ze starých varhan zůstal jen velmi pěkný prospekt sestávající s řady cínových píšťal upevněných ve velkém třídílném zdobném rámu za hracím pultem. Za původními píšťělemi se pak ukryly zesilovače nových varhan. V neděli 17. července 1994 při biřmování, (které se ve farnosti konalo poprvé od 50. let. XX. století), požehnal varhany olomoucký světící biskup Josef Hrdlička, který si na ně po slavnosti osobně zahrál.

Po pádu železné opony se masívně rozšířilo vykrádání kostelů a kaplí, jejichž historicky cenný umělecký inventář mizel většinou na západ od naší vlasti. Poprvé vnikli lupiči do našeho kostela v r. 1991. Začátkem října r. 1993 došlo k vloupání znovu. Postupně byl odcizen kříž ze sakristie, dřevořezba z víka křtitelnice a dřevění andílci. Když P.Seget na přímou žádost farníků, aby bylo do kostela instalováno zabezpečovací zařízení reagoval mávnutím ruky a poznámkou, že „se krade všude, nejen v Kokorách“, rozhodla se Růžena Jurečková objednat zabezpečovací zařízení do kostela na vlastní pěst, s podporou farníků, kteří se složili a zaplatili celkovou sumu 27 500,-Kč. Než firma Emos stačila urgentně vyhotovit projekt a namontovat zabezpečovací zařízení, zloději se v půli října opět vloupali do kostela. Ke třetímu pokusu o vloupání došlo ještě koncem téhož měsíce října, ale to už fungovalo zabezpečení a zloději jen dveře rozevřeli, ale do kostela nevnikli. Později to zkusili ještě 3 krát (1996, 2000, 2012), ale bezvýsledně. Policie prý chytila jednoho zloděje při jiném trestném činu, žádný předmět nám však nebyl vrácen. Ani hřbitovu se tato vlna krádeží nevyhnula. Z hrobky Přindišových byla ukradena socha Boženky Přindišové, provedená v nadživotní velikosti akad. sochařem Juliem

Pelikánem z Olomouce, která se na původní místo už více nevrátila. *(Pozn. redakce: zachyceno opakovaně v KN)*

Foto redakce KN

Po sametové revoluci přechází hřbitov zpět do majetku farnosti. Po vzájemné dohodě farnosti a obce je nadále obec správcem hřbitova. Klášterní pole, které bylo dominikánkám v 50. letech XX. století odňato, je jejich kongregaci vráceno a nadále je obhospodařuje Zemědělské družstvo Kokory. V téže době podobně zabavené farní pole je obhospodařováno rovněž ZD Kokory, avšak jeho navrácení umožní až v r. 2013 zákon o církevních restitucích. V r. 1997 je na náklad obce v ceně 20 tis. Kč opraven chátrající hlavní pískovcový kříž i přilehlá hrobka P. Dajče. V té době začíná dosluhovat střešní krytina na kostele. Každá vichřice v letech 1997 - 98 odnesla vždy větší počet tašek. Proto farníci opět mezi sebou vybrali peníze a počínaje r. 1998 byla ve 4 etapách (v letech 1998, 2000, 2001 a 2003) celá střecha postupně překryta novými kvalitními taškami – opět bobrovkami, podle přání památkářů. V r. 2001 byla provedena i generální oprava dřevěné konstrukce malé věžičky (včetně napuštění insekticidem) a místo černého plechu byla věžička potažena plechem měděným. První dvě etapy překrytí střechy provedla firma Drlík z Libiny, oplechování věžičky a výměnu zbývající bobrové krytiny firma Malíček z Doloplaz. Veškeré okapy, žlaby a střešní okénka na kostelní střeše jsou provedeny v mědi. Celková oprava si vyžádala 919 266,-Kč. Velký díl těchto peněz poskytla (od 2. etapy) obec, a nemalými částkami přispěli také soukromí dárci z farnosti.

Ve věku 85 let odchází P. Seget v r. 1998 do důchodu, ale zůstává bytem na kokorské faře.(foto redakce). Následující rok 22. června 1999 v přerovské nemocnici umírá a je pochován ve svém rodišti. Dne 1. října 1998 se stává kokorským administrátorem a později farářem 35 letý *P. Jiří Koníček,* rodák z Bílovce u N.Jičína. Z počátku spravuje farnost z Prosenic, později ze sídelní kokorské farnosti jako farář spravuje ještě farnosti Majetín, Penčice a Suchonice. Je ustavena pastorační a ekonomická rada farnosti a po smrti P. Segetě začíná generální oprava interiéru fary stavební firmou pana Hradňanského ze Žeravic, neboť za 23 let pobytu P. Segetě fara (kromě výměny staré břidlicové krytiny za bonský šindel a opravy komína), udržována nebyla a ke konci jeho působení neměli farníci na faru ani přístup. Celá rekonstrukce fary byla financována farníky a dosáhla několikasettisícové částky. V celém přízemí fary byla vlhká omítka okopána a nahrazena sanační, zaveden nový vodovod, zřízeno zcela nové ústřední topení na plyn, nová koupelna, elektrické vedení, v několika místnostech v přízemí zhotovena nová dlažba. Rekonstrukce trvala několik let.

Kokorská fara v odpoledním slunci. Foto archiv KN

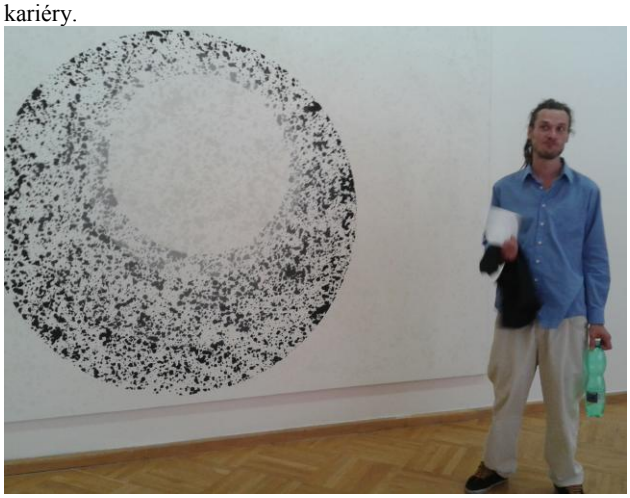

Dne 1. července 2001 přijíždí už po několikáté na návštěvu naší farnosti P. Milton Suess z Luxemburgu v USA, syn českých emigrantů pocházejících od Plzně, který je v Kokorách velmi oblíben a vždy neopomene navštívit i zdejší základní školu. Tentokrát sebou přivezl (jako odpověď na prosbu pastorační a ekonomické rady o finanční pomoc) dar tamního farmáře - 150 tisíc Kč. P. Koníček odjíždí následně na 2 měsíční pobyt do Německa a do kostela nastupuje zednická firma z Kroměříže, která po celém vnitřním obvodu kostela min. do výše cca 1,5 m (v severní sakristii až po strop) odstraňuje vlhkou omítku, pokládá novou elektroinstalaci a nahazuje omítku sanační, odolnou vlhkosti. Po dobu rekonstrukce se konají nedělní mše svaté v zasedací síni a na chodbě Obecního úřadu v Kokorách. Hodová mše sv. je slavena na náměstíčku před obecním úřadem. Následně je celý kostel vymalován a pečlivě uklizen. Vše se děje za vydatné brigádnické pomoci farníků. Práce probíhají po celé léto až do září a stojí něco přes 360 tisíc Kč. V neděli 30. září 2001 přijíždí do Kokor arcibiskup olomoucký Jan Graubner a uděluje podruhé od nabytí svobody svátost biřmování. R. J. Pokračování v říjnu.

KOKORŠTÍ MALÍŘI

Zalistujete li (třeba už po několikáté) v knize o naší obci Kokory, najdete na stranách 39-41 několik poznámek o talentovaných kokorských malířích, jejichž grafiky a další obrazy najdeme v nejedné domácnosti i na veřejných místech.

Mezi ty nejmladší patří pan Ondřej Horák (Kokory č. p. 26), o kterém kniha uvádí, že studuje malířství na Fakultě výtvarných umění VUT Brno, a že stojí na prahu umělecké kariéry.

MgA. Ondřej Horák u jednoho z obrazů „Kouzlo světla“ KN

Při náhodném osobním setkání u zastávky autobusu na konci letošního června jsme se od něho dozvěděli, že Ondřej studia právě ukončil, obhájil diplomovou práci na téma „Kouzlo světla“ a byl 26. 6. 2015 promován na magistra umění. MgA. Ondřej Horák se již v uměleckém světě prosadil i prakticky v dřívější době také malbami na sklo a skleněnými artefakty (dnes umístěné v Bruselu) ještě v rámci bakalářského studia. Bezprostředně po promoci se mu podařil další průlom - přes brněnské galerie úspěšně prodal dva obrazy ze své dřívější tvorby. V oblasti moderního uměleckého pojetí si netroufáme jeho současnou tvorbu odborně představovat ani komentovat, ale úspěšně obhájený titul Magistra umění určitě hovoří za všechno.

Po jeho návratu z pobytu v Anglii seznámíme naše čtenáře možná i s dalšími výsledky jeho umělecké tvorby.

Kš

JAK ÓRODNÁ JE TÁ NAŠA HANÁCKÁ ZEM.

Kokorské noviny i kniha o Kokorách přinesly už několik fotografií zahrádkářských výpěstků z našich domácích zahrádek a skleníků. Tentokrát to bude „rajče“ (ze skleníku nedaleko sokolovny) velkoplodé odrůdy nazvané „Býčí srdce“. Paní Anna Marková se pochlubila v redakci mimořádně velkým exemplářem této odrůdy dozrálým ve skleníkových podmínkách na její zahradě v polovině července 2015. Už v minulých letech jsme zaznamenali u „Býčího srdce“ rekordní hmotnost jednoho plodu a to 820 gramů. (Paní Jana Trávníčková z Haltýř). Tentokrát se rekordní hmotnost posunula až k jednomu kilogramu, do kterého ovšem 22 gramů přece jen ještě chybělo. Rajče na obrázku tedy vážilo 978 gramů. Foto redakce KN

Přihlaste se také s rekordním, či jinak zajímavým zahradnickým či ovocnářským nebo květinářským výpěstkem, který by naše čtenáře zaujal. Kš

Z KOKOR AŽ NA KONEC SVĚTA

Na tom pomyslném konci světa si můžeme představit ledacos, například i ostrovy země vycházejícího slunce – Japonska a na japonských ostrovech návštěvníka ze střední Evropy, tedy možná i z Kokor. Nebylo to a není ani dnes zase tak neobvyklé, jak by se na první pohled zdálo. Uveďme si alespoň některé příklady, tak jak se z toku času vynořily.

Před necelými sto lety zakotvila v jednom z japonských přístavů loď IXION, která byla součástí flotily plavidel, která přepravovala v roce 1920 naše legionáře, příslušníky Československého vojska na Rusi z Vladivostoku, přes Japonsko, Kanadu a Spojené státy, tedy přes Tichý oceán, Atlantik i Balt, domů do vlasti, do nově vzniklé Československé republiky. Jedním z mnoha tisíc legionářů, kteří se z bojišť I. světové války takto vraceli domů, byl rodák z Lapače a později kokorský občan Alois Sehnal, střelec 7. Tatranského pluku legií (otec šéfredaktorovy manželky), jako snad první Kokorák, který „navštívil“ Japonsko.

Po zhruba dalších padesáti letech se kokorská stopa v Japonsku objevila znovu, opakovaně a mnohem výrazněji. Šéfdirigent Vladimír Válek vzbudil se špičkovými orchestry a českou hudbou u Japonců na desítkách koncertů opravdové nadšení a do země vycházejícího slunce byl i nadále vřele a naléhavě zván. O své dojmy z Japonska se podělil i s kokorským publikem na několika zdařilých akcích v kokorské sokolovně, např. v osmdesátých letech minulého století (Křeslo pro hosta, Velvyslanci hudby v Kokorách, setkání se spolužáky apod.).

Jsou li první dva příklady z minulosti válečné a z oblasti kultury a umění, třetí „japonský“ příklad je veskrze současný, mladý a sportovní.

Štěpán Mačák, kokorský rodák (nar. 26. 2. 2003) žije od malička v Kokorském „učiteláku“ (kde shodou okolností bydleli i Válkovi). Na kokorské škole absolvoval 5 tříd s výborným prospěchem, který si udržel i v primě na gymnáziu J. Škody v Přerově (samé jedničky). Neleží ovšem pouze „v knihách“ (spousta diplomů a pochval by tomu nasvědčovala), ale věnuje se také velmi houževnatě a cílevědomě sportu a to už od svých sedmi let. V Přerově pravidelně a intenzivně (2x až 3x týdně) trénuje **v oddílu karate Shindokai dojo,** pod odborným vedením trenérů Zdeňka Janoška a Tomáše Konečného. Ve svých 12 letech je nositelem významného současného zařazení - hnědého pásu tzv. 2. Kyu. Ve své věkové kategorii je už dvojnásobným mistrem České republiky ve stínovém boji „kata“ a 1x mistrem republiky ve volném boji proti soupeři „kumite“. A to už se dostáváme k Japonsku. V současné době byl Štěpán za své výsledky, přístup a tréninkové úsilí nominován na mistrovství světa, které se bude ve dnech 23. – 27. září 2015 konat právě na japonském ostrově Hokkaido ve městě Chitose. Českou republiku zde budou reprezentovat 3 závodníci mládežnických kategorií a jeden dospělý. Prázdniny 2015 se tak staly pro Štěpána obdobím plného tréninkového zatížení, ale také přípravy k odletu „na zmíněný konec světa“.

Hodina v oddíle karate **Shindokai dojo.** Š. Mačák. Foto archiv.

Ve školním roce dojíždí Štěpán do školy a na trénink do Přerova autobusem, večerní hodiny, ale také prázdniny musí zajistit zejména obětavá rodina. Štěpána i s maminkou jsme v červenci pozvali do redakce KN, kde vznikla jedna z fotografií, další z přerovského oddílu byla stažena z internetu. Ocenili jsme i skutečnost, že na videu, které žádá pro přerovský oddíl karate pro tuto zářijovou náročnou akci podporu, uvedl reprezentant Štěpán hrdě, že je z Kokor a celé jeho vystupování v rámci přípravy článku bylo bezprostřední a příjemné. K podpoře tak úspěšného oddílu se připojují i KN.

Samozřejmě přejeme mistru republiky na světovém tatami v reprezentačním kimonu co nejlepší výsledky, plně si však uvědomujeme, že už samotná nominace na mistrovství světa v Japonsku je opravdu mimořádným úspěchem.

O mistrovství budeme naše čtenáře (především prostřednictvím Štěpána) podrobněji informovat v říjnových KN, kdy se už bude on sám, v rámci každodenního civilního studentského života, potýkat se záludnostmi sekundy

přerovského gymnázia a pokračovat ve sportovní přípravě. Zatím držíme palce. Druhé foto najdete v obrazové příloze. Kš

GULÁŠFEST KOKORSKÉ

S myšlenkou uspořádat zábavné odpoledne pro všechny členy rodiny jsme koketovali několik měsíců, než padlo rozhodnutí uspořádat akci spojenou s vařením u nás tolik oblíbeného guláše. S největším problémem určit správný termín jsme se nakonec vypořádali a volba padla na 4. červenec 2015.

Do soutěže ve vaření guláše se přihlásilo neuvěřitelných devět týmů: **Kokorští piráti, Sousedé, Šamani, Farníci a Mates - ti všichni z Kokor, tým BEČ-MEČ z Rokytnice, Moto Gang Čelechovice, Mistři ze Lhoty a na naše poměry exotický tým Vaříme s láskou s.r.o. z Moravských Budějovic.** Kromě hovězích pochoutek jsme ochutnali také guláše jehněčí, zaječí, fazolový či kančí. Samotné vaření probíhalo pod kontrolou dvou nezávislých tříčlenných komisí. Tu pořadatelskou vedl profesionální šéfkuchař a degustátor pan Jaroslav Sedlář, komisi veřejnosti řídil pan Vojtěch Kupka. Obě komise odvedly opravdu poctivou a profesionální práci do nejmenších detailů hodnocení. To se projevilo jako velice důležité při sestavování závěrečného pořadí soutěžících. Klání bylo opravdu velice vyrovnané a každý detail sehrál svoji roli. O odborné úrovni hodnotitelů hovoří shoda obou komisí na konečném pořadí.

Celé odpoledne probíhaly také aktivity pro děti. Jako nejzajímavější se ukázala vyjížďka na lodičkách na zadním rybníku a hlavně cesta za pokladem. V jejich průběhu děti postupovaly po vyznačené trase, kde plnily více či méně namáhavé úkoly – vyjmenovat listnaté stromy, domácí zvířata, přednést básničku, zazpívat písničku apod. Pod vidinou získání pokladu byly všechny úkoly splněny celkem rychle. Odměnou byl nalezený dobře ukrytý pirátský poklad zakopaný v lese ve staré armádní bedně od munice a bylo opravdu velmi těžké děti od tohoto pokladu oddělit. Nakonec se to ale podařilo a děti byly spravedlivě poděleny svým podílem na zisku.

V 18,00 hodin proběhlo vyhlášení vítězů soutěže ve vaření. Na třetím místě se umístili Mistři, Farníci, Mates a Sousedé. Druhé místo obsadily týmy Vaříme s láskou s.r.o. a Moto Gang Čelechovice a první místo obsadili společně „Meč Beč“ a „Kokorští piráti“. Zvláštní cenu věnovanou panem Sklářem, profesionální kuchyňský nůž, obdrželi Kokorští piráti. Celkem bylo uvařeno asi 200 litrů gulášů a pro později příchozí po vyhlášení výsledků nezbyla ani možnost vytřít jakýkoli kotlík kouskem chleba. Situaci pomohly vyřešit makrely a udírna.

Vítězní kuchaři i ti ostatní. Fota L. Láhner

Velkou zajímavostí nejen pro mužské fanoušky motorek byla ukázka funkčního závodního historického motocyklu. Jednalo se o **motocykl postavený na zakázku v Anglii firmou Rickman-Metisse, osazený českým motorem ESO v roce 1965. Motocykl má certifikaci jediného kusu na světě.** Kromě mnoha dalších zajímavostí byl jako první vybaven hydraulickými kotoučovými brzdami.

Od 19 hodiny probíhala volná zábava v doprovodu hudební skupiny JURIN.

Podle snědených jídel, vypitých piv, podílu dětí na hrách i účasti občanů na večerní zábavě věříme ve spokojenost návštěvníků.

Za pokladem, je to napínavé Fota z akce L. Láhner

Poděkování patří všem příchozím, soutěžícím, organizátorům, obci Kokory za pronájem příjemného prostředí a také našim sponzorům - Brufus s.r.o., EMOS spol. s r.o., Filák, s.r.o., Levior s.r.o., Metrum s.r.o. **Akci organizovaly Občanské sdružení Sousedé a Římskokatolická farnost Kokory.**

POZOR ! Připravujeme „neckyádu“ dne 22. 8. 2015. O této v Kokorách „revoluční“ akci určitě napíšeme příště.

Za organizátory Ing. Petr Kostiha

NEJSOU RYBY NA OLEŠNICI V KOKORÁCH ?

To tvrdí většina občanů Kokor. Jiného názoru jsou **členové sportovního rybářského kroužku Mládeže a seniorů v Kokorách, patřící pod 52. MO ČRS PRAHA 5 Radlice** (Pozn redakce: autor trval na přesném vypsání celého názvu) pod vedením vedoucího Jiřího Metelky a instruktora jeho bratra Františka. Ti zde za poslední rok ulovili tlouště a pstruhy s dalšími bílými rybami o délce 30 – 50 cm.

Jejich mladí nástupci jsou na tom ještě lépe. **Sedmiletý Šimon Stiskálek tu v březnu ulovil tlouště 52cm a osmiletá Justina Hačundová ze Lhotky dokonce chráněnou a vzácnou střevli potoční o délce 11cm** – ta byla po zdokumentování (viz fotografie autora) puštěna zpět. U střevle potoční se ví o pěti lokalitách výskytu (místech, kde žije) a tak i pro vedoucího a nejen pro něho, to bylo velké překvapení.

Jiří Metelka, vedoucí kroužku 52. MO ČRS PRAHA 5 Radlice .

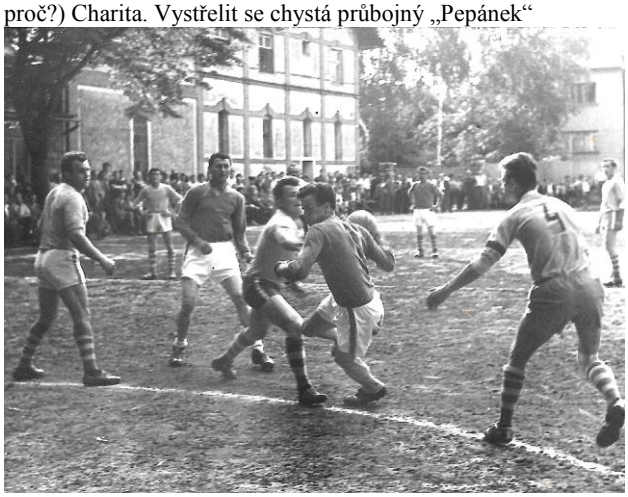
Redakce KN děkuje za zajímavý přírodopisný příspěvek. Fotografie se nepodařilo převzít v lepší kvalitě, rozhodně však stojí za to. **Mladého rybáře Š. Stiskálka a jeho tlouště hledejte v obrazové příloze tohoto čísla.**

Poznámka redakce: Jsme rádi, že o střevli potoční najdete základní údaje také v Knize o naší obci Kokory (str. 120 z roku 2014) z pera zkušeného rybáře Mgr. B. Roháče, někdejšího ředitele Kokorské školy. A tak překvapení pro pozorné čtenáře knihy a zkušené rybáře z okolí není potom zase tak velké.

KOKORSKÁ HÁZENÁ PŘED LÉTY A DNES

Několik napůl zapomenutých fotografií nám dovolí vrátit se v historii Kokorské házené do minulosti vcelku nedávné, zhruba do 60. a 70. let 20. století. Vypovídají nejen o hráčích domácího oddílu národní házené té doby, ale také o soupeřích a hřištích, na kterých se tehdy bojovalo.

Starší fotografie zachycuje konkrétní zápasovou situaci na hřišti u sokolovny v Kokorách a má zejména pro pamětníky značnou vypovídací schopnost. Kvalitu obrázku ovšem nelze příliš ovlivnit. Na snímku probíhá tehdy tradiční derby – Kokory – Žeravice v obranném pásmu žeravských. Obrana hostů se snaží udržet populární útok kokorských tehdy zvaný (ví někdo proč?) Charita. Vystřelit se chystá průbojný „Pepánek“

Malenda. Obranu „stáhl“ zkušený „Seňa“ Horák a asi na druhém křídle (mimo záběr) je ukryt nebezpečný levák „Miguli“ Matuška. Hraje se s největší pravděpodobností na pískovém povrchu (pod ním je původní škvára a ještě pod ní mlatový či dokonce zatravněný povrch hrací plochy, na kterém se cvičilo a hrálo ještě na začátku 50. let.). Brankoviště i další lajnování je provedeno vápnem. Budova sokolovny má původní klasická okna před rekonstrukcí, nejsou dosud vykáceny stromy těsně u hřiště ani na delších stranách, ani od tzv. Málčiny zahrady. Divácká kulisa derby je velmi důstojná, uvážíme li skutečnost, že ještě více diváků než u budovy sokolovny bývalo na straně hřiště od „Vrbového“. Z dalších kokorských hráčů je v záběru už jen záložník („halv“) Jarda Drozd. Pět dobře viditelných soupeřů ze Žeravic by mohlo promluvit o vlastní identifikaci. A s tou by mohl pomocí i tehdejší výborný žeravský útočník František Konopčík, který se o historické sportovní fotografie, trvale zajímá.

Abychom zůstali u stejných soupeřů, vybíráme další fotografii ze žeravského hřiště, tentokrát z doby pozdější z 80. let, z letního turnaje tzv. starých gard, nebo starších hochů. Text a obrázek najdete (při okamžitém přetlaku hodových příspěvků) v říjnovém čísle KN.

TURNAJ O POHÁR MORAVY - ROKYTNICE 27. 7. 2015

PODZIMNÍ II. LIGA NÁRODNÍ HÁZENÉ

A právě díky péči a vytrvalosti jednoho z té staré gardy (F. Matuška) jsme získali ze skříňky oddílu národní házené materiály, které nás informují o současnosti.

Do horkého prázdninového období se zařadil Turnaj o pohár Moravy v Rokytnici. Zúčastnilo se 6 družstev Přerovské oblasti, která hrála vzhledem k čerpání dovolených v kombinovaných sestavách. Družstva se celkově umístila takto: 1. Rokytnice A, 2. Nelešovice, 3. Kokory, 4. Osek nad Bečvou, 5. Chropyně, 6. Rokytnice B.

Kokorští nastoupili v sestavě: Vykopal, Urbánek, Kosek B., Ohera, Herzinger, Kratochvíla, Kašpar a Zlámal J. Za Kokory branky střídeli: Kratochvíla 14, Kašpar 12, J. Zlámal 10.

Hráči Sokola Kokory ovšem už myslí na podzimní mistráky ve II. lize, ve skupině B. Ve skříňce oddílu jsme už mohli sledovat rozlosování, ve kterém se nakonec objevila (asi po jednání svazu) i některá mužstva (Podhorní Újezd, Osek n. B. a Ostopovice), která podle oficiální tabulky svazu NH ze II. ligy na jaře původně sestoupila.

Podzimní druholigová soutěž národní házené mužů ve skupině B začíná v neděli 30. srpna 2015. Kokory hostí ve 13.30 hod. Brno MS, další neděli 6. 9. nastoupí na oplátku v Brně, tentokrát proti Drakenu. Na druhý zářijový víkend je vypsáno dvoukolo, Kokory hrají doma. V sobotu 12. 9. ve 14.30 se utkají s Opatovicemi nad Labem a v neděli 13. 9. v 11 hod. s Podhorním Újezdem. Také další neděli 20. 9. ve 13.30 hrajeme doma se Starou Vsí nad Ondřejnicí a o týden později 27. 9. zajíždí naše druholigové družstvo do Oseka nad Bečvou. Dvoukolo na začátku října hrajeme venku. V sobotu 3. 10. ve Veselí na Moravě a v neděli 4. 10. v Ostopovicích. Poslední podzimní mistrák na domácím hřišti se hraje v neděli 11. 10 od 13.30 proti mužstvu Svinova. Sezóna se uzavře 17. a 18. 10. zájezdem našich v sobotu do Dobrušky a v neděli do Humpolce.

Průběh naší II. ligy i oblastního přeboru můžete sledovat na internetu, v denním tisku, ale i v našich Kokorských novinách. Hráči a celý oddíl si však nejvíce cení povzbuzení od diváků i atmosféry přímo na hřišti u sokolovny a věrným i novým příznivcům předem děkují. Udělejte si čas a připravte si férovou podporu pro družstva oddílu národní házené Sokola Kokory i na podzim 2015.

MALÁ KOPANÁ - 1. AC KOKORÁČEK

hodnotí zahájení prázdnin. U příležitosti 25 let založení klubu jsme uspořádali fotbalový turnaj i za účasti výběru extraligových házenkářů. Jednotlivé zápasy byly i hodně napínavé a vyhecované. Celý turnaj pískal, a to velmi dobře, mezinárodní rozhodčí Jiří Perutka, který sklidil od hráčů pochvalu.

Spolehliví borci s pohárem Foto archiv MK

Na 1. místě skončila nestárnoucí Stará Garda Kokory (bývalý hráči Kokoráčku), 2. místo Old team (házenkáři), 3. místo 1. AC Kokoráček, 4. místo Franta team, 5. místo Odra Velký Újezd. Nejlepší brankář byl vyhlášen Matěj Blum, nejlepší hráč Tomáš Maduda, nejstarší hráč turnaje 62 let Antonín Zedek z Velkého Újezda. Mezi diváky se objevili i bývalí hráči Kokor, kteří měli na co vzpomínat. Po turnaji následovala pěkná vystoupení dětí MŠ Kokory a zumbulek z Velkého Újezda. Nesmíme zapomenout i na vystoupení velmi oblíbeného klauna Pepinaprcka, který se do Kokor vždy těší.

Na fotografii děti z MŠ Kokory v akci. Foto archiv MK
K večeru nám hrála kapela ROKY a vložený koncert měla kapela COOKIES. Fotbalisté děkují všem sponzorům za věnování sladkostí pro děti a pro týmy v turnaji za věcné dary.

Ukončení prázdnin je naplánované na 29. 8. 2015

Pro děti bude připravena indiánská dětská diskotéka, spoluúčinkuje modelka a Miss Media 2015 Denisa Čechová. Nebudou chybět modelky ani ukázky karatistů JKA Lipník nad Bečvou a ukázky bojového umění Musada. Pro dospělé bude soutěž na chůdách o ceny od sponzorů a sekáči se nachystají na Kokorské brósek. V podvečer nám k tanci a poslechu bude hrát MIRIOL, domluven je i vložený koncert kapely SPOCENÁ UKLÍZEČKA, a akci dohraje CODIAK. Bohaté občerstvení zajištěno, včetně sladkostí od místních podnikatelů pro děti. Pro děti bude připraven skákací hrad i trampolína. Časový program bude zveřejněn na plakátech.

Zahájení podzimní sezóny MK je 29.8. kde hrajeme v 10:00 v Citově a domácí zápas je 6. 9. od 10:30 s týmem FC BUFO. Další domácí zápasy budou hlášeny místním rozhlasem.

Babí léto je naplánované na 12.9. od 15:00, akce se bude konat na starém hřišti pod Bramborem, k tanci a poslechu budou hrát BUJABÉZA, D.U.B, KULA.PIKLE, CODIAK. Se skupinou CODIAK vystupuje zpěvačka ROMANA CÍNOVÁ vítězka v mezinárodní pěvecké soutěže HLAS OSTRAVA 2015. Bohaté občerstvení zajištěno.

Zaslal Pavel Poučenský

JAK TO BYLO NA HODY

Bohatý program hodového víkendu přinesl paradoxně do redakce Kokorských novin spoustu starostí. Takový přetlak či nadbytek příspěvků jsme v okurkové novinové sezóně ještě nezažili. Má to za následek i nutnost krácení několika příspěvků připravených již v průběhu července i těch zpracovaných těsně před uzávěrkou. Ty poslední mají pomyslnou výhodu. Budou v zásobníku pro říjnové číslo KN, abychom si v nastávajícím podzimu připomenuli letošní horké léto slovem i obrazem.

O hodech nám zasvěceně a obsáhle napsali zejména Ing. Irena Lichnovská a místostarosta obce Bc. Lubomír Rýc. Abychom nemuseli celou již připravenou skladbu KN úplně rozbourat, byli jsme nuceni rozdělit právě jejich příspěvky na srpnovou část (samozřejmě s lítostí a omluvou jim, ale i ostatním dotčeným) a část říjnovou, na kterou se můžeme těšit.

9. ROČNÍK HODOVÉ GASTRONOMIE

Letos opět v rámci předhodového odpoledne proběhla gastronomická soutěž, letošními tématy byly moučníky dle vlastní fantazie a slané variace. Šikovné ruce kokorských žen připravily na ochutnání výtečné moučníky a slané výtvory.

I když bylo velmi horké počasí, tak nově opravená sokolovna skýtala příjemný chládek, což bylo pro prezentaci kulinářských výrobků velmi výhodné.

V moučnících se sešly v 10 vzorcích výtvory s ostružinami, brusinkami, borůvkami, mrkví, banánem a dále silný kalibr s ořechy a nugátem. A výsledky soutěže?

1. **místo Ořechovo medové řezy - Libuše Veselská**
2. **místo Ostružinový dort - Ing. Vendula Koutná**
3. **místo Moučník Margot - Ing. Irena Lichnovská**

V druhé kategorii soutěžilo 5 vzorků, které rovněž byly všechny velmi chuťově zajímavé.

1. **místo pikantní roládky - Ing. Irena Lichnovská**
2. **místo mandlové jednohubky - Drahomíra Lörinczová**
3. **místo slané trojúhelníčky - Božena Lenochová**

Děkujeme všem, kteří se této soutěže zúčastnili a v předhodovém shonu si udělali čas, aby se prezentovali svými výrobky a možná se i dozvěděli, co je čeká a co nemine, a to především pěkné ceny od OÚ Kokory. I. L.

1. místo za ořechové dorty. Foto L. Láhner

PŘEDHODOVÉ ODPOLEDNE V AREÁLU SOKOLOVNY

Letos nám předhodová sobota, 15. srpna, připadla přímo na církevní hodový svátek Nanebevzetí Panny Marie. Původní obavy pořadatelů o průběh hodových oslav, kvůli avizovaným bouřkám, se naštěstí nenaplnily a po sobotním dopoledním krátkém dešti, se počasí vyjasnilo a tak **společenské akce už nemohlo nic nenarušit….**

V tomto duchu začal svůj **příspěvek** (za který děkujeme) **místostarosta obce Bc. Lubomír Rýc**, který se také aktivně podílel na přípravě i realizaci programu předhodového odpoledne v prostorách hřiště i budovy sokolovny v Kokorách.

Nevynechal turnaj v národní házené fantasticky sestavených a pojmenovaných družstev, zmínil zahájení odpoledního programu paní starostkou, popsal letošní významný podíl policie ČR na programu včetně vystoupení psovoda a jeho svěřence a využití policejních technik. Sám se podílel na provozu laserové policejní střelnice v sále a dalších akcích včetně snímání otisků prstů, či nožky dítěte do rodinného alba. Policie ČR se tak významně podílela i prostřednictvím příslušníků s vazbami k naší obci (i v době osobního volna) na zatraktivnění pořadu a vytvoření přátelské atmosféry. Zmínil i zábavu pro děti a bojovnou soutěž o poháry starostů v hodu břemenem. **(Její překvapivé výsledky budeme společně sledovat se záznamu v KN koncem října)** Pochválil výborné občerstvení i plynulý přechod do kulturního večera, který vydržel při hudbě bez deště.

Po dohodě s místostarostou a dalšími autory se k podrobnostem v říjnu vrátíme, aby čtenáři KN nebyli o zážitky z hodů a další zajímavosti výrazněji ošizeni. Bude tam i neckyáda a také akce malé kopané.

Kokorské noviny č. XVII/4 SRPEN 2015
Periodický tisk územního samosprávného celku
Vychází 6x ročně
Vydavatel: Obec Kokory IČ 00301388
Sídlo: Obec Kokory, 751 05 Kokory 57 www.obeckokory.cz
Vychází 27. 8. 2015
Evidenční číslo: MK ČR E 12660
Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek (Kokory 118)
Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra Lörinczová, Bc. Lubomír Rýc, Ing. Ondřej Ryšán, Hana Zittová